

om, hvem der har den bedste Ret til at bevilge. Det forekommer mig virkelig ikke, at det er til nogen Nytte at føre det Slags Kamp længere.

Æscherning: Vi ere nu rykkede ikke saa lidt fremad til Bedste for Forslaget. Det er fra alle Sider erkjendt, at det, at vi have disse to Forsatninger her i Landet, er til den yderste Skade. So Mere vi altsaa inddrage under den ene af disse Forsatninger, desto mindre Skade kan Dobbeltigheden gjøre. Man har villet kaste over paa mig, at dette Væsen forlænges saa betydelig, men er der Noget, der tidligere end jeg har paavilst, at det vilde blive langt, naar det toges paa den Maade, hvorpaa det nu er taget? Er der Noget, der tidligere end jeg har forelagt Forslag, hvorved det slet ikke vilde være kommet til at eksistere? Havde de ærede Medlemmer fra Først af stemt for Afslutningen og Afklæbningen af Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggendes Rigsraad, saa havde vi jo været borte derafra. Det er altsaa ikke min Skyld, at vi vedblive at beholde det; Ingen har gjort mere for at blive af dermed, end jeg har gjort og gjør i dette Øieblik. Idet jeg ansøger de ærede Medlemmer om at holde paa, hvad jeg har foreslaaet, er det min dybe Overbeviisning, at det er det alvorligste Skridt, vi kunne gjøre i dette Øieblik for at komme bort fra den uheldige Stilling, hvori vi ere komne, og hvorfra vi ikke kunne komme bort uden ved, at det bliver klart, at Rigsdagen dog maa have nogen Rettighed, og at det ikke kan tilkomme Regjeringen uden Videre at fordele Afgjørelsen af Pengesager. Det ærede Medlem, som talte sidst, sagde jo selv — jeg veed ikke, om han sagde dette af egen Erkjendelse, eller om han blot sagde det efter det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds (Wille) — at der idetmindste var en Stump af de Sager, som her er Spørgsmaal om at give Erstatning for, der maatte afgjøres i Genhold til og med Rette hørte ind under § 2 i Indskrænkningssloven, men at det var bedst, at det Altsammen blev paa eet Sted. Men saa er det ligesaa godt, at det Altsammen kommer her, siden Stumpen er her, og Oprindelsen, det, som egentlig er Hovedsagen, Undersøgelsen

af, hvad hver enkelt Mand har at fordrø i Forhold til, hvad der er ydet, principmæssig ligger her; dette vilde være naturligere. Men dertil kommer, at den Stump, som det ærede Medlem talte om, er langt større, end man formoder; thi man skal vel lægge Mærke til, at der er visse Ydelsler, som ere skete med vor Regjerings Indrømmelse og — om man vil — til en vis Grad med dens Tilskyndelse, og hvad enten alle disse Ydelsler ere skete til Brug for vore eller andre Tropper, ere de skete i Genhold til en fra Regjeringen til samtlige Communer udgaaet Indrømmelse eller Tolerance. Det ligger altsaa slet ikke for, at dette ikke skulde være netop det Samme eller idetmindste saa nær beslægtet med det Øvrige, at der intet nærmere Slægtskab kan findes dertil. Jeg kan ikke komme til at indse Andet, end at denne Sag skal afgjøres, som en lignende Sag blev afgjort i 1850 af Rigsdagen; men isald man vilde holde sig strengt dertil, saa maatte man komme til begge de to Dele af den bealte Rigsdag, som nu siges at være til. Vi maatte da finde os i at raadslaae i Fællesskab med Slesvig, som ikke bidrog Noget hertil, thi dette Fællesskab med Slesvig, som er det betegnende for Rigsraadet, er nu hævet. Iøvrigt skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at en stor Deel Erstatningskrav dengang ogsaa bleve gjorte gjældende fra Slesvigs Side, og de vare af lignende Art; men de bleve afgjorte som særlig slesvigiske, som det laa i Sagens Natur, thi i 1850 kunde der ikke være Spørgsmaal om særlig kongerigt i Modsetning til fælles, eftersom der kun var særlig kongerigt. At de i den Anledning udstedte Obligationer bleve fælles Obligationer, laa ikke i deres egen Natur som Erstatning for Krigsskade, men deri, at hele denne Gjæld, og hvad vi iøvrigt havde laant, blev fælles Gjæld i Genhold til de Overenskomster, vi vare komne til med de andre Landsdele. Det var disse Overenskomster med Landsdelene og Landsdelenes Tiltræden til Monarchiet, der gavede Anledning til Indskrænkningssloven, der skal svare til Rundgjørelsen af 28de Januar 1852, og som ikke har anden Udkomst til at være til end den, at den svarer til denne Rundgjørelse. I Indskrænkningsslovens § 5 vil man see, at der her